

שיא ריית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון ת"ג | פרשת קרח תש"פ

073-3834583

קול קהילתנו

התנשאה ותנשאה בחלבי הקודש

יציאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
21:05	19:12	ת"א - בני ברק
21:03	19:29	לונדון
22:35	21:01	ניו יורק
21:44	20:10	הזמנים לפי שיטת ר"ת

שבת מברכים תמוז

ר"ח תמוז:

ביום שני ושלישי הבעל"ט

המולד:

במוצ"ק בשעה 12:26, 141 חלקים

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

"קרח שפקח היה מה ראה לשטות זה, עינו הטעתו וכו'" (רש"י במדבר טז, ז). ונראה לבאר בעז"ה הא דרמוז לן רש"י הכא בדבריו הקדושים, דהנה קורח לא פסל את משה ואהרן אלא במום עצמו, שהוא טען שהם מתנשאים ומתגאים על ישראל, ובעת ההיא התגאה הוא נמי, בחפצו לקבל את הנהגת ישראל לידיו מחמת כבוד. הוא שאמר 'עינו הטעתו', דהיינו, שלא הסתכל על עצמו כי אם על אחרים, ואם היה מביט ומתבונן בעצמו, היה רואה כמה מלא וגדוש הוא במידת הגאות וההתנשאות.

אוצר שיחות קודש

לראות את מעלת חברנו

ויש לחלק', המבארים את עומק החילוק שבין התנשאות משה ואהרן להתנשאות עצמם.

במבט מהצד, נראה הדבר כהיפך החכמה. פום ממלל רברבן בגנותה של מדה מסוימת, הופך למליץ טוב ויושר כאשר הדבר נוגע אליו עצמו?! היתכן כזאת אצל אנשי הדעת?! שאלה זו נשאלה ברמז בדברי רש"י: "וקרח שפיקח היה", בר הבחנה דקה היה, "מה ראה לשטות זו?" איך עוורו עיני שכלו כאשר הדבר נגע אל נקודת עצמיותו? אכן - מתרץ רש"י - "עינו הטעתו"! העין הזאת הרואה רק את עצמה, "עינו" דייקא, אינה מסוגלת ליותר. עין אחת אינה מספקת. לאדם ניתנו שתי עיניים כדי שיוכל לראות נכוחה את אשר לפניו. באחת יראה את עצמו ובשנייה את זולתו. כך יוכל לראות דברים לאשורם ללא נגיעות ופניות שקריות.

התורה הקדושה היא בכל אדם, בכל זמן ובכל מקום. לימוד גדול לימדנו פרשה זו אשר יפה נדרשת... הראיה החלקית הרואה את הדברים מתוככי תפישת עולם משוחדת ונגועה, רואה את הקורה בצורה עקומה ומעוותת לחלוטין. לא כך ניתן לראות את מעלת חברנו ולא חסרונם. בעין האחת ההיא, עין כהה וחלושה, לא נראית המציאות בגוניה האמיתיים. ואם בארזים נפלה שלהבת המחלוקת, מה יאמרו אוזבי הקיר?

זו היא דרך האמת. אמנם, באופן טבעי, יציר איש ועלילותיו מוזרים הם ביותר. יכול אדם לקנאות את קנאת האמת והצדק באש קדושה לטהרת, אך כל זה רק כשהדבר נוגע לזולתו. כאשר אותו מעשה עצמו, נוגע אליו, תוכו וברו, הרי שרוח סלחנית מפיסת, משרה אוירה נעימה על כל ישותו. רואה הוא את התמונה באור שונה לגמרי. מוכן הוא לחדד צדדי צדדים של תירוצים שונים ומשונים, צודקים וצדקניים, כדי להעניק לשטח האפור של השקר הלבן, אדרת אמת מכסת ערוות הנבזיות.

הנה לנו עדת קרח, הצועקים "מה לכם תתנשאו?! הגאווה המאוסה, מהוטה על ידם. אינם יכולים לסבול השתלטות על ראשי עם קודש. איך אחד מתוך רבים, מראה עצמו לדעת?! מדוע תתנשאו על עם ה'?!... טענה נוקבת ויורדת עד עומק תהום. אין הלב יכול לקבל גאווה שכזאת. יש למחות כנגדה נמרצות. וכי איך ישתקו מול עוול שכזה, זה בורר לעצמו מלכות ולאחיו בורר כהונה, ומדת הענווה והשפלות מה תהא עליה?!

האם קרח וכל עדתו דגלו באפסיות האדם? לא ולא! את אותה התנשאות שמאסו אצל זולתם, בחרו לעצמם. ומובטחנו, שלא שלא בבטות וסכלות כדרכם של בני אדם רדודים ותאבי שלטון, אלא עם מסכת שלימה של צידוקי צידוקים

כמה מורכבת דרך בני אדם, כמה חמקמקה אמיתתם! אצל כל אדם קיים חוש צדק מפותח, אשר הוא לו כמצפן המורה את נכונות החיים או את עקמימותם. מצפן ומצפוננו, הצפון בחביון עוזו, הלוחש בקרבו ללא הרף מה וכיצד כדאי להתנהג. חסד הוא מאת הבורא, המלמדנו בלט דרכי איש ופעולותיו.

חוש הצדק הזה, עין בוחנת לו. עין פנימית מתבוננת ומסתכלת, אל תוככי הזולת פנימה ואחר אל מעמקי הלב, שם ממתנה לאישור האם מעשה פלוני של פלוני אלמוני, ראוי הוא, או שמא נלזו לגמרי. אם אין הלב מסכים לאותו מעשה, אש תוקד בקרבו של בעל הלב, וחמת מלך מלאכי מות ישפוך יצוק אל קדירת השותה כמים עוולה. העין ראתה את הרע הכמוס של ידידו, ושוב אינה רוצה חלק עמו.

על כן הזהירנו התורה הקדושה "בצדק" תשפוט את עמיתך! עם אותו צדק הממאן לקבל דברים לא נכונים ועומד בדיוק נמרץ על עוולות הזולת, השתמש בו נא במובן רחב יותר. הבט נא אל מרחבי חיינו ובמצבו המיוחד של הזולת. הבן עוד דברים. ראה עוד טובות. נסה בכוח חוש הצדק הזה עצמו, להעניק פירושים נוספים על מעשה זולתך, ושוב תהיה התמונה שונה לחלוטין. רכה יותר ופחות מפלילה.

ישקו העדרים

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רעיון דרעוין פרשת קרה תשע"ג

תמוז חודש הראיה, דכתיב ביה (במדבר ל"ב ט') "ויראו את הארץ ויניאו את לב בני", ונפגם בחי' הראיה, ועפ"י קבלת הארז"ל אשר כל חדשי השנה, הם כנגד איברי הראש, וחדשי תמוז ואב הם בבחי' עין ימין (תמוז) ובחי' עין שמאל (אב), וב' עיניים הללו יתקונו ב"ב, בבוא פנחס [זה] אליהו, אשר הם בגימ' ב"פ עין.

הרי שעבודתינו בחודש הזה הוא עבודת עבודה, בכל הקשור לעיניים, והיינו ג"כ להביט מחד גיסא בגדלות הבורא ובשפלות עצמו ומאידך גיסא, ולשמור על כלי הראיה לבלתי נהפוך את הברכה לקללה, וע"כ מבאר שם בהמשך דבריו הק' והמתוקים, שיש לכון ב' החודשים, באמרו עוזר דלים, המכוון נגד ב' החודשים הללו, שכידוע אשר השם הק' אדני במילואו הוא כזה 'אלף דלת נון יוד', אשר מספרם עולה י"ב, כנגד י"ב חדשי השנה, ובכל חודש מאיר אות אחת, דהיינו ניסן אות א', אייר אות ל', סיון אות ק', תמוז אות ד', אב אות ל', וכן הלאה, הרי שחדשי תמוז אב מכוונים נגד אותיות ד' ל', שבצירופם הוא דל, ע"כ יש לכון בעוזר דלים, שיעזור השי"ת לדלים הללו, ומלת דל משמש בב' פירושים, א' לשון דלות כפשוטו וב' לשון גבהות, כמו שאמר דוד המע"ה (תהילים ל"ב) 'ארומוך ה' כי דיליתנו', היינו שעזרתנו והגבתנו, אמנם, כהיום הזה משמשים אותיות ד' ל', כפירוש הראשון של דלות ועניות, ובקשתינו שטוחה לפניו ית"ש, שנזכה לרומם דלותינו ולהגביה קרננו למעלה למעלה, ואזי נושע ונפקד בדבר ישועה ורחמים, ע"כ בבוא זמני התשובה עלינו, נרדפה לדעת את דרכי ה' ולהתכונן כראוי בג' החדשים הנותרים לפליטה, עדי יביא אלוקים כל יצורי עולמים במשפט, ואנו מתחננים אשר יפתח ה' שפתינו ברחמים גדולים, לומר לפניו, 'אבינו מלכינו מחה והעבר פשעינו וחטאתינו מנגד עיניך' ומחוק כל שטרי חובותינו.

יעזרנו השי"ת, למען כבוד שמו הגדול והנורא, שנזכה לקדש רמ"ח איברנו וש"ה גידינו, ועי"ז יאירו עינינו וישמח לבנו, בבוא יום הגדול והנורא אשר כל יצורי עולמים עוברין לפניו כבני מרון, כי כבר הזכרנו דברי החת"ס (ע"פ ר' עין עין יראו בשוב ה' ציון), שכמה שהאדם נשמר וזהיר בעיניו, כך יכול לראות יותר ברוחניות, ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם האדם ח"ו פוגם בעיניו, נפגם כוח הראיה הרוחני, וע"י שנתקן את נפשתינו ונשמותינו, נזכה לשוב ה' ציון, בב' העיניים, כמ"ש 'ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים', ע"י ביאת גואלינו משיח צדקינו, במהרה בימינו, אמן.

נשרפו עוד מאתיים וחמישים מקריבי הקטורת, שהורה להם דרכו הרעה, שדי להם בהיותם מביטים בגדלות הבורא ללא צורך בשפלות עצמו, וכשקורח אשר היה מנושאי הארון כנ"ל, מורה לאנשים כערכם להתהלך כן לפני ה', מי יהרהר אחר רבו.

ועפ"י יבואר דברי רש"י הנ"ל, 'קורח שפקח היה מה ראה לשטות זה "עיניו" הטעותו, ר"ל שהסתכל רק בעין אחת, דהיינו בגדלות הבורא, אמנם שפלות עצמו לא ראה, ולכך בא לכלל טעות, לחלוק על דברי השי"ת ויתעלה.

ואפשר שזהו כוונת דברי חז"ל (שבת ל"ד), 'חזייה ליהודה בן גרים, אמר עדיין יש לזה בעולם, נתן בו "עיניו" ועשהו גל של עצמות', היינו שהסתכל בב' עיניים, לעומק ב' העיניים, אם אין מעורב כאן נגיעה פנימית ואחרי שהסתכל בב' עיניו גדלות ה' ושפלות עצמו, נתן בו עיניו והעבירו מן העולם.

וזהו דרכם ואחריותם של גדולי הדור ומנהיגיה, להביט בראייה רחוקה ועמוקה לדורות עולם, כמו שמצינו אצל משה רבינו מהימנא, מנהיגם האבהי של בני אל חי, בפסוק (שמות ב', י"ג) "וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמנהו בחול", וכתרגומו מר' יונתן בן עוזיאל, 'ואיסתכל משה בחכמת דעתיה ואתבונן בכל דר ודר והא לא קאים מן ההוא מצראי גבר גייר ולא דעביד תתובא מן בני בניו עד עלמא ומתא ית מצראי וטמרה בחלא', היינו שהסתכל למרחק עצום עד סוף כל הדורות של אותו מצרי וראה שאין בו שום תוצאה חיובית למען השאירו בחיים. וכן כתוב בירושלמי, 'ואסתכל משה ברוח קודשא בתרון עולמיה והא לית גיורא עתיד למיקום מההוא מצראי וקטל ית מצרא'. הרי שהחיוב על הצדיק להביט בכל דבר וענין למרחוק לאורך ולרוחב ולחשב במחשבתו בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, הכל ע"מ לקיים את כל דברי ה' מעומק המחשבה וממעמקי הצפייה, דבלאו הכי נעשה ח"ו פלג גופא בעוה"ז ובעוה"ב.

שבת קודש הדין הוא שבת ר"ח תמוז, כבר ידוע שתמוז נוטריקון ז'מני ת'שובה מ'משמשין ו'באין. איתא בבני יששכר (מאמרי חדשי תמוז-אב, ג'), דעפ"י ספר יצירה חוש הראיה בנפש הוא נגד חודש תמוז בשנה, ודגל א' הוא יהודה יששכר זבולון, כנגד ניסן אייר סיון, ודגל ב', ראובן שמעון גד, וראובן הוא כנגד חודש תמוז, דכתיב ביה (בראשית כ"ט, ל"ב) "כי ראה ה' בעיניי", היינו חוש הראיה, והמרגלים הלכו לתור את הארץ בכ"ט סיון וממילא הלכו בחודש

איתא בתוה"ק (ט"ו, א') "ויקח קורח בן יצהר בן קהת בן לוי וגו'", ופירש"י, 'לקח את עצמו לצד אחד, להיות נחלק מתוך העדה, לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס 'ואתפלג', נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת'. ובחז"ל (סנהדרין ק"ט): איתא, 'אמר ריש לקיש שלקח מקח רע לעצמו', וכן אמרו רז"ל (במדבר רבה י"ה, ג'), 'אין ויקח אלא לשון פלוגא, שלבו לקחו, וכענין שנא' (איוב ט"ו, י"ב) "מה יקחך לבך", וברש"י (להלן פס' ז') כ', 'וקורח שפיקח היה מה ראה לשטות זה, עינו הטעותו, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן וגו'.

ונ"ל לבאר בס"ד, דברים אלו, דהנה ידוע הענין שעל האדם מוטלת החוב והזכות, כל ימי חייו, לחשוב מחשבות גדלות הבורא ומחד גיסא ושפלות עצמו מאידך גיסא והן תרי רעין דלא מתפרשין זה מזה, ר"ל, דלא די לאדם שיתהלך במחשבתו כל היום בגדלות הבורא ומנגד לא יתבונן בערכו הדל, שנתהווה מחומר הקרוץ מדברים גשמיים גרידא, וה"ה להיפך שלא די שיחשוב בעצמו כל היום, ונפשי כעפר לכל תהיה' ויתהלך עלי אדמות כבריה שפלה ואפלה, ומנגד לא יתבונן מי יצר את האדם בחכמה, כדכתיב (ישעי' מ', כ"ו) "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", ונעלם מהבנתו והשגתו, שהבורא ב"ה הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, אלא שצריך, להבין ולהשכיל גדלות הבורא ושפלות עצמו בצוותא חדא, עדי האחד ישלים משנהו ויחדיו יהיו תואמים, להשלים עצמו בתיקון השלם.

אך דא עקא, שקורח לא היה נמנה בעת ההיא, על אותם אנשים נעלים, היודעים לשלב ב' האופנים הנ"ל, ואעפ"י שאמרו חז"ל (במ"ד י"ה, ג') שקורח היה מנושאי הארון, שדבר זה בפ"ע מעיד דלא גבר איניש בעלמא הוי, מ"מ לקח לעצמו רק חלק אחד, היינו גדלות הבורא, אך בחלק השני של שפלות עצמו לא התבונן מאומה, ודבר זה הביאו לחלוק על משה ועל אהרן ולהבעיר את המחלוקת הגדולה והנוראה ששררה בקרב בני ישראל.

וזהו אולי כונת דברי חז"ל, שמפרשים מלת 'ויקח', שחלק עצמו, דהיינו מחלק השני הנ"ל, להיות צופה ומביט בשפלות עצמו והביט כך בגדלות הבורא, וזהו שתרגם אונקלוס 'ואתפלג', מלשון פלגא, שחילק ב' העיניים הנ"ל, גדלות הבורא ושפלות עצמו, והשתמש אך ורק בצד אחד בגדלות הבורא, וע"כ באה אליו כל הצרה הזאת, ולא די שלקח מקח הרע הזה לעצמו, אלא שבגינו

מזרא מקדש

מתוך הספר הנפלא
"הליכות עולם-שבת קודש"

סעיף ד'

באדיבות מכון דבר חיים - מורשת רבוה"ק לבית נדבורנה

בעקבות דברי אלוקים חיים שזכינו לשמוע מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בענין חומר האיסור בשעת התפילה ומזרא מקדש

ד. רבינו העמיד משגיחים ממונים בבית מדרשו שיעמדו על המשמר ושיפקחו וישגיחו בכל תוקף שלא ידברו בעת התפילה וקריאת התורה^[1], וכן הורה שיעמדו ממונים בכל בתי המדרשות שתחת נשיאותו שיפקחו וישגיחו על המדברים^[2].

[1] מן הענין לצטט משיחת קודש שאמר רבינו בערב שביעי של פסח תש"ן בביהמ"ד בירושלים: ... הענין השני אשר אודותיו ברצוני לעורר, אשר הוא ג"כ מפורש בהלכה - בשו"ע, ואף הוא ענין אשר מדובר רבות בזה"ק, שלא לדבר באמצע התפילה, ויש בענין זה לשון נורא בשו"ע - "וגערינן בו" אמנם אף הגערה עליה להיות באופן המוכשר - שתהיה קשורה עם מדות, וכדמצינו במצוה של "הוכח תוכיח את עמיתך" שעל אף היותה מצוה מדאורייתא, מ"מ צריך לדעת היאך לקיים את המצוה, וכדאי' באריכות על ענין זה בחז"ל ובמדרשים. אף כאן לענייננו, בראשית צריך לעורר על כך בצנעה, ולהסביר בדרכי נועם, ולהראות הדברים המפורשים על כך בספרים. ורק לאחר שמנסים בכל מיני בקשות והסברים, ואעפ"כ הוא מסרב, אז יש לדון בכבוד ראש מה לעשות, וכאשר הכוונה היא לשם שמים יהיה לכך את הסייעתא דשמיא, ישנם כאן ב"ה אנשים מכובדים, אשר הצעירים מהם יכולים ב"ה לסמוך עליהם, באשר להם יש את הדעה צלולה, 'דעת תורה', הם קיבלו את ההוראה שלימדום איך לנהוג במקרים אלו, וע"כ יכולים לסמוך עליהם בלבב שלם, וכאשר יש למישהו ביקורת על הזולת, צריך הוא לגשת ולשוחח עמו, או עם אלו אשר מסורים ב"ה עבור השטיבל ואם כאשר יזדקקו שאף אני יעשה בנידון, הרי ח"ו לא אתנער, ואעמוד לעזרתם, מ"מ שלא יהא מצב שכל אחד יגיב בצורה לא הוגנת... וכשמפסיק ומדבר שיחת חולין וכדו' גורם בראש וראשונה נזק גדול לעצמו ח"ו.

ועי' ס' ווי העמודים [להרה"ק רבי שעפטיל בן השל"ה הק' ז"ע], פרק י': ונראה שהישיבה בבית הכנסת למצוה יחשב, והמדבר שיחה בטלה וכאלה עבירה מכבה מצוה, ומזה ילמד כל איש ואשה שיושבים בבית הכנסת אף שלא בשעת התפילה שאין לדבר שום שיחה בטלה, ומכל שכן בשעת התפילה או קריאת התורה שלא לדבר דבר של חולין, ובעונותינו הרבים עד מתי יהיה זה לנו למוקש שבכל עיר ועיר אין יכולין למחות להעם ונעשה להם כהיתר בעונותינו הרבים, וי להם וי לנשמותיהם, ואיך יעלה תפלותיהם למעלה והיא מלוכלכת במיני חטאים ואין קטיגור נעשה סניגור, על כן מן הראוי שכל קהלה וקהלה מקום אשר דבר המלך מלכו של עולם ודתו מגיע, יעמדו אנשים על זה אשר ישגיחו באיזמים רבים על המדברים ויביישו אותם ברבים, ובה נראה כבוד י"י בארץ וכל העם ישמעו וייראו ולא יזידון עוד, ויתנו במתג ורסן עדי' לבלום את פיהם בבית הכנסת לדבר דבר של חול ושיחה בטילה. ע"כ. ומובא בס' כף החיים (אות ל"ז).

[2] בראשית שנת תש"ע כשסיפרו לרבינו כי כל הקהל חתם שמקבלים על עצמם שלא לדבר כלל בעת התפילה וקריאת התורה, הביע רבינו את גדול שמחתו וקורת רוחו ואמר כי בנפשו הדבר. מרשימות התלמידים.

ועי' בס' יש נוחלין לאביו של השל"ה הק' "בכל העבירות לא ראיתי לרוע כלדבר בביכנ"ס בזדון לבו... ומושך עליו כח היצה"ר ומזלזל בכבוד הקב"ה והוא כירבעם בן נבט החוטא ומחטיא, ועון זה מעכב הגאולה. וכתב בספר חסידים וז"ל: ביהמ"ד שנוהגין בו קלות ראש, סופו נופל בידי ערלים, כי לא נהגו נכרים קלות ראש ובזיון בבית ד', עד שנהגו בו ישראל. ובספר דרך משה מביא בשם האר"י הק' ז"ל, כי כל השח שיחה בטילה בבית המדרש, הרי זה דינו כרוצח, כי על ידי דיבוריו הוא הורג בני אדם ר"ל. ובס' משמרת שלום (קוידיונטי ט"ו) כתב בשם הרה"ק רבי פנחס מקאריץ ז"ע, שבשעה שהציבור מתפללין, אין לדבר בביהמ"ד, זאת אומרת, שאף מי שהתפלל כבר. ובספר 'תורת איש' להגרי"ש אונגר זצ"ל ח"ג 'דרשות' מובא מעשה נפלא: וידוע המעשה שפ"א התוכח הרה"ק רבי ייב"א מאוסטרהא ז"ע עם הרה"ק רבי פנחס מקוריץ ז"ע, שהרב רבי ייב"א אמר אשר האיסור החמור בדור הזה הוא מה שמדברים בביהמ"ד בשעת התפילה, והרר"פ אמר אשר האיסור הגדול הוא שלא ילכו בנות ישראל העניות לבית אדוני אומות העולם למכור המאכלים כמו עופות ודגים וכיוצא בזה כמו שהי' אז בימיהם המנהג בעיר אוסטרהא, וחשש הרר"פ שלא יבואו לידי יחוד ח"ו, וכל אחד מהצדיקים הנ"ל סבר אשר המצוה שהוא אומר שצריכין לזהר בה תלוי כל עיקר דת היהודית, ונעשה הסכם ביניהם לפתוח חומש ואיזה פסוק שיראו בראשונה בו יוכיחו עם מי הצדק בזה.

ונזדמן להם חומש בראשית ופתחו וראו בהשקפה ראשונה את הפסוק בפ' 'וישלח' בסוף פרשת אחי דינה (בראשית לד לא) 'ויאמרו הכוונה יעשה את אחותנו', ונמצא כדברי הרה"ק ר' פנחס זצ"ל, אזי אמר לו תיכף הרה"ק רב ייב"א נראה מה שמתרגם יונתן ע"ז הפסוק, והוא מתרגם: 'לא יאי למהוי מתאמר בכנישתהון דישאל ערלאין סאיבו לבתולתא ופלאי צלמין טניפו לברתיה דיעקב', הרי שכל חומר הדבר הוא שלא יבואו לדבר מזה בבתי כנסיות של ישראל, וצדקו דברי שניהם בזה ואלו ואלו דברי אלקים חיים ע"כ. הרי לך שהשוו זה החטא של שיחה בביהמ"ד לעבירות חמורות. (תורת איש')

להגרי"ש אונגר זצ"ל ח"ג 'דרשות' - עמוד צה).

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

הי"ו, ולרגל הולדת הבת להר"ר איתמר טייטלבוים הי"ו.

ביום ראשון פר' קרה, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א במעמד התחלת כתיבת ספר תורה לעי"נ כ"ק מרן אדמו"ר מקליוולנד צוק"ל.

ניחום אבלים אצל הר"ר יוסף קליגר הי"ו ובניו החשובים הרה"ח משה, חיים ויעקב הי"ו, שישבו שבעה על פטירת אישתו - אמם מרת אלה ע"ה.

בשבת קודש, התקיים קדושא רבא לרגל שמחת הולדת הבת להר"ר אברהם אבא פרלמן

ביום רביעי פר' שלח, נכנס אל הקו"פ אדמו"ר מקליוולנד שליט"א, להזמין את כ"ק מרן רבינו שליט"א למעמד התחלת כתיבת ספר תורה לעי"נ כ"ק מרן אדמו"ר מקליוולנד צוק"ל.

ביום שישי פר' שלח, קיים כ"ק מרן רבינו שליט"א מצוות

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו **שהשמחה במעונם**

הרה"ח ישראל יצחק גרליץ הי"ו

לרגל שמחת נישואי הנכד

הרה"ח יצחק דוד פרלמן הי"ו

לרגל שמחת הולדת הנכד

הרה"ח שמואל גוטפריינד הי"ו

לרגל שמחת נישואי הבן

הרה"ח חיים מרדכי גרליץ הי"ו

לרגל שמחת נישואי הבן

הרה"ח מנחם הופמן הי"ו

לרגל שמחת נישואי הבת

הרה"ח שלמה פרידמן הי"ו

לרגל שמחת הבר מצווה לבנו

הר"ר שלמה זלמן פרלמן הי"ו

לרגל שמחת הולדת הבן

יה"ר שיזכו לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתידת

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

ברגשי גיל ושמחה הנני לברך בברכת

מזל טוב חמה ולבבית את ידידי היקר

הרה"ח **איתמר טייטלבוים** הי"ו

לרגל שמחת הולדת הבת תחי

יה"ר שיזכו לרוות רוב נחת דקדושה ממנה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס

המברך מעוקא דליבא

יעקב יצחק בוקצין

נדבת ידידנו הנכבד

הרה"ח **יצחק דוד פרלמן** הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הנכד שיהי'

בן לבנו הר"ר **שלמה זלמן** הי"ו

יה"ר שיזכו לרוות רוב נחת דקדושה

ממנו ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס.

שמחת בית נדבורנה ביתר

דעעש

שמחת נישואי בת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד

"קול רינה וישועה באהלי צדיקים"

לקהל אנ"ש די בכל אתר ואתר העי".

בהגיע עת דודים - שמחת הכלולות של בת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, זכות היא לנו להשתתף ולקחת חבל בשמחת בית אדוננו מורינו ורבינו שליט"א, להגיש כולנו כאחד "דורון דרשה" אל מול פני הקודש, להכתב ולהזכר באגודה אחת ב"קויטל הכללי" להעלות לזכרון לטובה ולברכה לישועה ולנחמה בעת מעמד החופה.

הננו להזכיר לכל מי שעדיין לא הצטרף,

שבימים הללו ניתן עדיין לפנות להעוסקים במלאכת הק'

ולהכתב בקויטל הכללי.

קהל אנ"ש ידידנו ואוהדינו

יזכו להשתתף ב"פדיון נפש"

בסך 1800 ש"ח

נא ליצור קשר עם הנציגים:

הר"ר מרדכי משי זהב הי"ו 054-8480233

הר"ר משה זופניק הי"ו 054-8456017

בברכה הוועדה המכינה

גליון זה לטובת נשמת **כ"ק רבינו הקדוש רבי מאיר מקרעטשניף זיע"א**